

Հայկական նկարագրին հիմնական գիծերը ու ներ-
դաշնակութեան կապը կորսնցնելու:

Ահաւասիկ փորձ մը Հայկական տպագրական
տառերը բարեփոխելու եւ արդիականացնելու որ
կը ներկայացնեմ Հանրութեան: Լաւ թէ դէշ, տա-
րիներու ընթացքին, պարբերաբար, փորձերս
վերսկսելով, սրբագրելով, փոխելով, բարեփոխե-
լով, կրկին փորձելով, ի վերջոյ Հասայ սոյն եղ-
բակացութեան եւ իմ ճաշակիս Համաձայն պատ-
րաստ, եղի այն ինչ որ կը տեսնէք այս էջերուն վը-
րայ: Նորոգէս բաղդատական օրինակ մըն ալ պատ-
րաստեցի այս ամբողջ ըրածներս փաստելու եւ ա-

ւելի պատկերալից դարձնելու Համար: Այժմ կը
մնայ Հանրութեան եւ մասնաւորաբար մասնագէտ
ճննադատներուն, որ սոյն գործիս մասին արտա-
յայտուին, մատնանշելով անոր ձախող ու յաջող
կողմերը՝ ամենայն անկեղծութեամբ:

Իբրեւ նախանձախնդիր արուեստասէր մը, փա-
փաքող եմ որ սոյն աշխատանքս առիթ ընծայէ
նաեւ ուրիշներու նմանօրինակ առաջարկներ բե-
րելու, որպէս զի ի վերջոյ յաջողութիւն Հայկական
տպագրական տառերը զեղզդիտական ու արուես-
տագիտական տիպար բարձրութեան մը Հասցենէլ:

ԱՔԷՆՖ

ՅԱԿՈԲ Ս. ԿԻՒՐԻՒՆԷԼՆՆ

Շ Ի Ի Ա Յ Ա Կ Ա Ն

Խ Ո Ր Հ Ո Ի Ր Դ

Բա՛ց ե ճաղմբան, լա՛յն ե ճաղմբան աւ փաշտ
Մի՞նչիւ ափք նրկիւրական Գանգէսի,
Ուր ամենում ե Շիւայի ետ փառաշտ
Ամբոյն անտանձ խորիքդարտը հանգէսի:

*

Շարժում ե յորդ քափօրն ահա դէպի գետ,
Դառնի ե դափում ե ծնծղաներ արծաթի
Զի՛յ ծաղում են իւրաքանչիւր ֆայլի ետ
Կախում են հերստուկներ դեռատի:—

*

Եկել են գառ հանդերձներով տօնական,
Ակնայնորդ շառայններով սնդուսի,
Խաղկեմանուկ ֆոքերի տակ մագալան՝
Հար ու յայրատ աղջիկները ինդուսի:

*

Գաղարում են մերկութիւններ նազանգով՝
Որովայններ՝ — նըման տարփող օձերի,
Եւ ըստիմներ՝ — գայգ յատումներ ֆայլ ֆայ —
Խայքում են ցոփ հայտնագները բոցերի:

*

Եւ գառ քնդում ե քմբուկը, մինչ ահե՛ղ՝
Կրծքերի տակ փոքաքյում են խառն ու կիրք.
Եւ քարեան մէջ քօթն արեւոյս փառայնդ՝
Շառաշում ե Շիւայական արեւուիրք...:

Ու մոգեռանդ բարբառում ե գետափին
Ամբոյն իր հոծ առտաածութեան հետ հըզօր —
Լուռ են յանկարծ դափ ու ծնծղայ եւ արփի՛ն
Մայրխամուտից գառնալիծում ե բառք:

*

Իջնում ե մաւքն, արծարծում են արդ ցառեր,
Եւ առտածայն օծում արձանն թռնական՝
Ամբոյնում դէմ սեռն իր յուրքի հըրաւէր՝
Արարչութեան մէջ — արարիչ գերբնական:

*

Եւ օծում են ազնիւ իւղով սանտալի,
Մաղկանց հիւքով խնկում գիշերն բաւաւտ,
Ու տարփատեմէ կոյսերն ամեն ցամկալի՝
Միանում են առտաածութեան առ յաւտ...

*

Այլ շաշում են ծաղի ու ծիծաղ խելագար,
Եւ ժայքում են աղաղակներ դիւային —
Ամեն անգամ որ ցարառանց ու գաղար
Մի կոյն զնդբք ե ընդունում Շիւային...

Ու գառ քնդում ե քմբուկը լուսնի տակ,
Եւ արձանն ե արմաշաղայս ու ահե՛ղ.
Եւ քափօրը յաջեմում ե անյատակ՝
Արարչութեան մէջ արարիչ փառայնք...:

Լէկասնդ, 1946

Ե. ԿՈՍՏԱՆԴԻՆՆ